

LBRIS

We know
books

MERCEDES RON

PROLOG

KAMI

Nimeni nu și-ar fi imaginat că se va întâmpla asta. Dacă aș putea privi în urmă, aș spune că aș fi putut vedea semnalele, pistele pe care, într-un fel, m-aș fi convins pe mine însămi că nu știu să le interpretez. Nu voiam să văd... De teamă?

Nu îmi dădeam seama atunci, însă știu că am simțit ceva ciudat în dimineața aceea, când am intrat în liceu. Nu mă întrebați exact ce-a fost, dar se putea mirosi ceva în aer... Spuneți-i intuiție, premoniție... nu știu, dar când s-a întâmplat, mintea mea a simțit-o ca pe o ușurare. Nu o ușurare reală, desigur, ci senzația că mi s-a luat o povară de pe umeri, că am înțeles în sfârșit acel presentiment ciudat care de săptămâni întregi îmi străbătea corpul și gândurile, atenționându-mă că se va întâmpla ceva, că se pregătea ceva pe acele coridoare ticsite de adolescenți, în acele clase unde mințile funcționau pentru a realiza ceea ce societatea ne impunea de când eram în stare să vorbim: „Învață, ia examenele, intră la o facultate bună, solicită o bursă, învață, îndatorează-te până-n gât, învață, muncește, plătește împrumuturile, muncește, cumpără-ți o casă, un apartament sau locuiește cu chirie, caută-ți pe cineva care să te suporte și care să te iubească, fă copii, economisește pentru studii, muncește...”

Și tot așa.

Am ridicat capul din foaia de examen final de la fizică, la fel cum au făcut toți colegii mei, și un fior m-a străbătut din cap până-n picioare.

Imediat după primul bubuit a venit al doilea și apoi al treilea.

S-a așternut tăcerea timp de câteva secunde nesfârșite și imediat după aceea am auzit țipetele.

Profesorul Dibet s-a ridicat încet în picioare și eu am simțit impulsul de a face la fel. De a mă ridica și a fugi, dar niciun mușchi din corpul meu n-a reacționat, la fel cum n-au făcut-o nici cei ai colegilor mei.

— Să sune cineva la urgențe, a zis încet, apropiindu-se de ușa sălii de clasă.

Nimeni nu s-a mișcat.

— Ce mai așteptați? ne-a zorit și, în sfârșit, în jurul meu elevii au început să se miște.

Am deschis gura cu voce tremurândă.

— N-are nimeni telefonul la el, domnule profesor...

Privirea profesorului Dibet s-a ațintit asupra mea și am văzut cum frica îi punea stăpânire pe chipul lui.

Am scos un țipăt când s-a auzit bubuitul următoarei împușcături, de data asta mult mai aproape.

— Toți sub pupitre! a ordonat profesorul. Acum!

I-am dat ascultare fără să spunem ceva, însă plânsetele n-au întârziat să-mi ajungă la urechi.

M-am uitat în stânga mea.

Kate părea complet îngrozită, corpul îi tremura și se îmbrățișa strâns.

Mi-ar fi plăcut să-i pot spune ceva, să mă pot apropia și s-o cuprind cu brațele, să simt îmbrățișarea celei care mi-a fost prietenă din copilărie... Deși nu ne mai

vorbeam, tot ce se întâmplase între noi nu avea importanță în momentul acela.

Când am auzit șoapta care-i ieșea de pe buze, n-am fost în stare să găsesc o explicație logică pentru cuvintele ei.

— Asta e din vina mea, e vina mea.

Am închis strâns ochii când următoarea împușcătură a ajuns la urechile tuturor. Mi-am acoperit automat urechile cu mâinile și am început să mă rog în tăcere.

Thiago.

Taylor.

Oh, Doamne... Cameron...

Așa a început coșmarul..., dar mai bine s-o luăm cu începutul.

KAMI

Nimeni n-avea nici cea mai mică idee unde era Julian. Trecuse deja o săptămână de când Thiago fusese la New York ca să descopere că hărțuitorul liceului, cel care-i manipulase pe toți și îndepărtase și îndreptase pe toată lumea împotriva mea, fusese Julian Murphy, alias Jules. Același care în seara în care am fost la Falls Church mă invitase să vedem un film la el în cameră ca să mă drogheze și să înregistreze un video cu mine dezbrăcată și apoi să-l posteze pe rețelele sociale ca să-l vadă toți. Același care băgase zâzanie între mine și una dintre cele mai bune prietene ale mele. Același care postase poze intime pe pagina mea de Instagram după ce-l șantajase pe fratele meu mai mic ca să intre în camera mea să-mi fure lucrurile... Același care se dăduse drept homosexual ca să ajungă până la mine. Același care jurase că-mi era prieten.

Am încetat să mai apăs creionul pe foaie și am trecut cu degetul peste gaura pe care tocmai o făcusem desenului meu din cauza forței cu care, fără să-mi dau seama, apăsasem pe hârtie.

Nu erau nimic deosebit, mâzgălituri fără sens, dar, dacă le priveai în perspectivă, puteau să-ți dea fiori. În ultima vreme doar lucruri lugubre ieșeau din acele creioane, ceva ce deja era de așteptat.

Putea fi ceva mai rău în anul acela școlar?

Nu-mi venea să cred... nu puteam să am atât de mult ghinion.

Eram atât de distrasă de tot ce se întâmplase la liceu, încât în ultimele săptămâni nici măcar nu mă gândisem la divorțul părinților mei. Mama era de nerecunoscut, bulversată din cauza celor petrecute, pentru că aflase că cei doi copii ai ei erau supuși bullyingului la școală, sătulă de faptul că până și mama ei, bunica mea, îi spusese că habar n-avea cum să ne crească, obosită și îngrijorată văzând că banii pe care ni-i trimitea tata nu-i ajungeau să-și mențină nivelul de viață, de care încetul cu încetul avea să fie nevoită să se dezobișnuiască.

Cel puțin, acum părea puțin mai umană, nu atât de Barbie și nu atât de proastă și de superficială. Nu mai avea timp de asta, de când ea trebuia acum să țină casa, să ne ducă și să ne ia de la școală, să ne facă de mâncare, să aibă grijă de fratele meu mai mic...

Cu o zi înainte m-a însoțit la secția de poliție să depun o plângere oficială împotriva lui Julian pentru hărțuire, abuz sexual și defăimare prin intermediul unui video privat. Nu știam dacă pot, dacă voi fi în stare să înfrunt așa ceva, să merg în tribunal împotriva cuiva pe care până de curând îl considerasem prietenul meu. Nu voiam să-i mai văd fața, nu puteam, dar mama și bunica insistaseră, chiar foarte mult; cu toate acestea, cei care m-au convins în cele din urmă s-o fac au fost frații Di Bianco.

Cum de reușeau băieții ăia doi să intre în mintea mea și să devasteze totul? Ce făceau pentru ca părerea lor, percepția lor despre mine, să fie atât de importantă încât să-mi alunge frica și să mă determine, după o simplă conversație, să fac ceea ce ei și familia mea voiau să fac?

Nu uitasem acel ultim moment pe care-l petrecusem cu Thiago în mașina lui în ziua când s-a descoperit

adevărul și Julian a mâncat bătaia secolului. Nu-mi puteam scoate din minte ochii lui verzi privindu-mă profund și vrând să ajungă la subconștientul meu ca să lase acolo mesajul care schimba totul.

Mă iubea.

Thiago mă iubea, iar eu nici măcar nu știam cum se întâmplase asta.

De atunci nu mai rămăseserăm singuri. Taylor nu se dezlipea de mine nicio clipă, iar Thiago era mai distant ca niciodată. Se apropiase de mine doar ca să mă convingă să-l denunț pe Julian. Presupun că ne auzise din camera lui, fiindcă a dat buzna în camera lui Taylor și cu voce categorică m-a avertizat că, dacă nu-l denunțam, tot ce făceam era să pun în pericol sute de fete care, la fel ca mine, puteau să se intersecteze cu mincinosul ăla patologic și manipulator.

Mi-a fost de ajuns doar un schimb de priviri ca să știu că avea dreptate, la naiba, că avea perfectă dreptate. Așa că m-am dus la secția de poliție și l-am denunțat.

Ce s-a întâmplat după aceea încă mă chinuie noaptea.

S-au dus să-l caute, urmau să-l aresteze, dar când au ajuns la el acasă, au constatat că nu era. Părinții lui habar n-aveau unde se dusesese și, când polițiștii i-au întrebat când l-au văzut ultima oară, au afirmat că fusese chiar în dimineața aceea și că le-a zis că se duce să învețe la bibliotecă.

De atunci trecuse deja o săptămână.

Nu se știa unde se afla Julian, dispăruse fără să-i pese că lăsase în văzul tuturor, sau al oricui ar fi intrat în camera lui, sutele de fotografii pe care le făcuse tuturor elevilor. Avea conținut audiovizual și fotografic cu toți membrii echipei de baschet și cu toate majoretele..., dar cel mai mult cu mine.

Sute de fotografii și de filmulețe, fotografii personale ale mele, unele chiar și de când eram mică, pe care Dumnezeu știe de unde le-a luat. Atât de mult timp mă spionase, mă urmărise...?

Julian era un psihopat. Un psihopat obsedat de mine.

Încercasem să mă apropiu de Kate, el era fratele ei, trebuia să știe ceva, dar cea care fusese prietena mea cea mai bună refuzase să stea de vorbă cu mine. Ellie îmi povestise că părăsise echipa majoretelor și că, după cele petrecute cu Julian, de-abia o mai văzuseră.

Eu am observat-o în ultimele zile înainte de acel weekend. Nu era bine și am presupus că nu trebuie să fi fost deloc ușor pentru ea să descopere că fratele ei era un hărțuitor nenorocit. Nu e vorba că Julian și Kate se înțelegeau superbine, de fapt, de-abia se suportau, dar la urma urmei era fratele ei.

Taylor reușise să scape de pedeapsa aplicată tuturor elevilor care-l bătuseră pe Julian cu șapte zile în urmă, fiindcă a putut să se strecoare prin mulțime, dar mulți alții fuseseră exmatriculați de la școală timp de o lună, inclusiv Dani. Aș fi dat orice ca Taylor să fi fost exmatriculat cu restul elevilor. Toate faptele au consecințe.

Dar nu a fost așa.

Mi-am închis blocul de desen și l-am pus în sertarul de la biroul meu. Ca de obicei, ochii mi s-au ațintit asupra casei de vizavi, asupra acelei ferestre a camerei unde, de obicei, dormea cel care-mi provoca cele mai frumoase vise, și, în același timp, cele mai rele coșmaruri.

Nu mai rămăsesem singură cu Thiago din ziua aceea în mașina lui, când mi-a mărturisit că mă iubește, iar din ziua aceea toate celulele corpului meu își doreau să mai aibă un moment alături de el. Ați avut vreodată senzația aceea de durere, senzația aceea că aveți nevoie de contactul fizic cu cineva? Ca și cum corpul vostru ar avea

nevoie în special de acea căldură ca să poată merge înainte și să-și recupereze vitalitatea? Așa mă simțeam eu.

Când mă duceam să-l văd pe Taylor și treceam prin salon ca să ajungem la scara care ne conducea la etaj, Thiago era acolo, lungit pe canapea uitându-se la televizor sau dormind pe spate și cu fața sprijinită pe antebraț... Când treceam uneori pe hol și priveam spre dreapta, spre camera lui, îl vedeam citind o carte, sau stând în fața calculatorului său, sau, Doamne, iartă-mă, făcând flotări la bustul gol și cu muzica dată la maximum.

Simțeam că mor.

Simțeam că mor de fiecare dată când treceam pe lângă el și nu-l puteam săruta.

Făceam schimb de priviri, n-am să neg asta. Ochii noștri se căutau așa cum un om însetat poate căuta apă în deșert, aveam nevoie de o doză din celălalt ca să putem merge mai departe, iar asta mă speria, îmi stârnea foarte multă frică.

Taylor avea mare grijă de mine, era foarte atent, mă supraproteja și se temea ca nu cumva Julian să apară ca să-mi facă rău. Relația dintre el și fratele lui devenise mai rece decât de obicei, de-abia schimbau mai mult de-o frază în prezența mea, iar Taylor părea că voia să evite orice moment în compania lui Thiago, mai ales dacă eram și eu cu ei.

Asta complica și mai mult lucrurile, fiindcă de-abia reușeam să-l văd. De-abia îmi puteam domoli neliniștea de a ști ce face, de a-mi dori ca inima mea să fie anesteziată, chiar și pentru o clipă, de cât de dor îmi era de el.

Dar cel puțin ne rămânea fereastra.

Spre deosebire de cum proceda înainte, lăsa perdelele complet date laoparte ca să-l pot vedea oricând îmi doream. Iar eu, ca răspuns la gestul lui, făceam la fel. Ferestrele noastre erau din acelea mari, care ajungeau până la podea și prin care intra foarte multă lumină.

Credeți că e normal că am mutat patul pentru ca, atunci când mă duceam la culcare, ochii mei să-l poată vedea prin geam pe Thiago făcând același lucru?

Îmi pierdeam mințile, știu, dar aveam nevoie de el. Pur și simplu.

Ziua de luni a fost ploioasă și vântul bătuse puternic. Când m-am trezit la șapte și jumătate și am privit afară, am simțit un fior din acelea care te îndeamnă să rămâi în pat. E greu să părăsești cearșafurile calde și refugiul camerei știind că te așteaptă o zi lungă de învățătură, cu prezentare de lucrări... totul asezonat cu umiditatea unei zile ploioase, dar n-aveam de ales.

Trebuia să încerc să mă întorc la normalitate.

„Prietenele” mele – le pun între ghilimele fiindcă încă mă îndoiam de autenticitatea prieteniei lor – începură să-mi vorbească din nou. În sinea mea, aveam presentimentul că o făceau pentru că, din cauza lui Julian, devenisem din nou bârfa liceului, iar ele, la fel ca restul, își doreau să afle direct de la sursă tot ce-mi făcuse.

Ce-i drept, realitatea ajunsese să fie atât de distorsionată, încât mulți susțineau că-l văzuseră pe Julian ascuns în pădurea din spatele grădinii casei mele sau mergând prin orașel noaptea târziu cu o pușcă în mână. Ba chiar unii idiști spuneau că Julian reușise să se deghizeze și venea în continuare la liceu incognito.

După cum am spus: aiureli.

Totuși, oamenii erau agitați, nerăbdători, mi-a fost teamă că ar fi fost în stare să dezvăluie secretele altor elevi, să distrugă reputații, vieți... sau să dezvăluie secrete de nemărturisit.

Julian devenise coșmarul liceului din Carsville și cel mai ciudat a fost că, deși toți se temeau de el, păreau că-l și admirau. Era o admirație înăscută care creștea

din interiorul tuturor văzând că un singur elev fusese în stare să stârnească atâta vâlvă, să hăcuiască telefoane și calculatoare... Prietena mea cea mai bună, Ellie, era una dintre acele persoane.

În dimineața aceea îmi propusesem să mă duc la ea acasă, să plec cu ea la liceu și astfel să putem vorbi și să-mi povestească în sfârșit ce i se întâmplase cu Julian, ce o determinase chiar și pe ea să se îndepărteze de mine, ba chiar să se încurce cu fostul meu iubit, care era un dobitoc.

Ellie o dăduse-n bară, la fel ca noi toți cei care fuseserăm prinși în pânza de păianjen a lui Julian, și nu voia să vorbească despre asta, dar în dimineața aceea avea să-mi spună adevărul.

I-am trimis un mesaj lui Taylor spunându-i să nu vină să mă ia, mi-am pus cea mai călduroasă haină, căciula roșie și mănușile și am plecat devreme de acasă, când mama și fratele meu încă dormeau. Bunica plecase de vreo două zile, însă promisese să treacă pe la noi din când în când ca să se asigure că nu se mai lua nimeni de familia ei.

Afară era un frig de crăpau pietrele. Cu o noapte înainte ninsese și, deși șoselele erau curate datorită faptului că plugurile de dezăpezire își începuseră dis-de-dimineață munca grea, casele și copacii erau înconjurați de un munte mare alb de cel puțin un metru înălțime. Mi-am dat seama că, spre deosebire de drumuri, trotuarele erau, de asemenea, pline de zăpadă, așa că a trebuit să merg pe unde circulau mașinile. Nici nu se luminase încă de ziuă, dar nu mi-a păsat. Aveam nevoie de momentul acela pentru mine însămi. Uneori, e atât de bine pentru mintea ta să stai singur... După cele petrecute cu Julian, nimeni nu mă lăsa singură, nimeni nu-și lua ochii de la mine, mă priveau de parcă eram o bombă pe punctul de a exploda

și-mi doream din tot sufletul să simt că totul era din nou ca înainte.

Am privit peisajul din jurul meu și am admirat minunatul loc în care crescusem. Spre deosebire de mulți, care erau de părere că micul oraș Carsville era anost și plictisitor, mie îmi plăcuse la nebunie să cresc înconjurați de natură. Adoram Crăciunul, cu oameni de zăpadă în pădure; după-amiezile în care stăteam la soare și ne scăldam în lac, un lac care, pe măsură ce am crescut, a devenit locul în care puteam să bem fără ca adulții să ne poată găsi prea ușor; nopțile în care montam cortul în grădină ca să vedem stelele pe care ne permitea să le vedem puțina poluare luminoasă din zonă...

Carsville... orașelul în care nu se întâmpla nimic și pe care lumea întreagă avea să-l cunoască în foarte scurt timp.

Am ajuns acasă la Ellie la timp să putem vorbi înainte să ajungem la liceu. Am apăsat pe sonerie, știind că sigur lua micul-dejun în acel moment. Mi-a deschis tatăl ei, un bărbat foarte înalt cu păr creț și foarte închis la culoare. Domnul Webber era un tip care intimidă prin corpolența sa, dar care, în fond, era pâinea lui Dumnezeu.

— Bună, Kami! Ce mai faci, micuțo? m-a întrebat, deschizându-mi ușa și invitându-mă să intru. Intră, intră, că e un frig de crapă pietrele! Ai venit pe jos?

— Bună dimineața, domnule Webber! Azi am avut chef să fac o plimbare, am zis zâmbind ușor. Ellie e acasă?

— Ia micul-dejun în bucătărie, a răspuns luându-mi haina, căciula, fularul și mănușile și punându-le pe toate în cuierul de la intrare.

În casă era o căldură aproape asfixiantă, așa de tare era dată încălzirea. După câteva minute înăuntru, îmi venea să-mi smulg toate hainele de pe mine, dar m-am abținut și l-am urmat pe domnul Webber până la bucătărie.

Casa lui Ellie nu era foarte mare, dar suficient de spațioasă încât să locuiască în ea părinții ei, ea și două pisici. Ellie îmi spunea mereu cât de mult mă invidia pentru dormitorul meu mare, salonul cu televizor cu plasmă și scara impresionantă; voia mereu să ne vedem la mine acasă, iar eu, care-mi doream să mă îndepărtez de pereții aceia impunători, căutam întotdeauna o scuză ca să ne întâlnim până la urmă la ea acasă, unde doamna Webber ne prepara cea mai bună plăcintă cu mere din istorie. Casa ei era mult mai primitoare decât a mea, mirosea mereu a cafea proaspăt făcută și brioșe călduțe...

E incredibil că ne dorim mereu ce nu avem.

Când am intrat în bucătărie, la rândul ei mică, cu o masă rotundă albă într-un colț și mobilierul din lemn deschis la culoare cu lămâi imprimate, Ellie a ridicat privirea din castronul cu cereale și s-a uitat mirată la mine.

— Ce cauți aici? a întrebat în timp ce mama ei ridica privirea din ziar și-mi zâmbea automat.

— Bună, scumpo! Nu te-am mai văzut de mult. Vrei cafea? Ceai? Ciocolată caldă? N-o am făcută, dar o pot prepara în zece minute... mi-a oferit, ridicându-se automat în picioare, lăsând ziarul pe masă și apropiindu-se de aragaz, pregătită să înceapă să prepare orice mi-ar fi făcut mie plăcere: așa era doamna Webber.

— O cafea mi-ar prinde foarte bine, doamnă Webber, am zis zâmbind, știind că, dacă nu-i spuneam că vreau ceva anume, avea să-mi ofere o listă de opțiuni infinită, până când ar fi găsit ceva care să-mi placă.

M-am așezat lângă Ellie și i-am zâmbit timid.

— Vrei să mergem pe jos la liceu? am întrebat-o, sperând să-mi spună că da.

Ellie a ezitat...

— Nu crezi că e o idee proastă... având în vedere că...? a întrebat ea lăsând fraza în aer.

Părinții lui Ellie nu știau mai nimic despre ce se întâmplase la liceu. Pentru că ea nu fusese implicată, cei de la conducerea școlii nu luaseră legătura cu ei, cum făcuseră cu ai mei și cu mama lui Taylor și Thiago, așa că Ellie preferase să-i scutească pe părinții ei de neplăcerea de a afla că exista un nebun în libertate, care-i șantajase pe aproape toți elevii.

— De aici până la liceu sunt doar douăzeci de minute... am insistat, uitându-mă la ea cu subînțeleș.

Ellie a consimțit prin tăcere, însă mi s-a părut că văd în ochii ei o oarecare neliniște. Nu era de mirare, cu toții eram destul de speriați și supărați din cauza a tot ce făcuse Julian.

În timp ce luam micul-dejun cu părinții lui Ellie, nu m-am putut abține să-mi spun că Julian era inofensiv. Îl uram pentru ce-mi făcuse, pentru toate minciunile și manipularile, dar nu-mi venea să cred că e în stare să facă mai mult. Era un laș, fiindcă toate atacurile, șantajele și răul pe care ni le făcuse tuturor fuseseră împlinite de la distanță sau ascunzându-și identitatea.

Julian n-ar fi fost în stare să ne abordeze pe stradă ca să ne facă rău.

Sau asta am vrut să cred atunci.

După micul-dejun, ne-am pus hainele, mănușile și fularele și am ieșit pe stradă. Tatălui lui Ellie, care o ducea de obicei la liceu cu mașina, nu i-a prea plăcut că am plecat pe jos pe frigul acela, dar am reușit să-l convingem.

Când am rămas în sfârșit singure, mergând pe lângă drum pe pista pentru biciclete, am fost conștientă că ceea ce simțisem în legătură cu prietena mea cea mai bună era adevărat. I se întâmpla ceva. Și avea ceva cu mine.

— Ascultă, Ellie... am început să spun după câteva minute cufundate într-o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de trilul păsărilor și de câte-o mașină. Ai ceva cu mine? am întrebat trecând direct la subiect.

Nu voiam să mă simt așa cu cea mai bună prietenă a mea, acum aveam nevoie de ea mai mult decât oricând...

Ellie a rămas tăcută câteva minute.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu Julian, Kami, a spus ea privind în jos, nefiind încă în stare să se uite în ochii mei.

— La ce te referi?

— Să știi că și pe mine m-a obligat să fac lucruri pe care nu le-aș fi făcut niciodată...

S-a combinat cu Dani la petrecerea de Halloween... Cum era să uit asta? Imaginea cu ei doi împreună încă-mi producea coșmaruri, dar nu pentru că aș fi fost geloasă, ci pentru că mă enerva și în același timp mă întrista că cea mai bună prietenă a mea, la care țineam și pe care o respectam, s-a uitat la același idiot care mi-a făcut viața imposibilă timp de doi ani.

Dani nu merita pe cineva ca Ellie.

Ellie merita ce era mai bun. Un băiat drăguț, amuzant, care s-o facă să râdă, care să o susțină, care să o încurajeze să facă lucruri pe care singură nu le-ar fi făcut niciodată... Merita cel mai bun băiat din lume și exact asta i-am spus fără să șovăi. Ellie s-a uitat spre vârful copacilor.

— Și dacă băiatul perfect pentru mine n-ar fi de nasul meu? m-a întrebat atunci, iar ochii ei s-au ațintit asupra alor mei.

— Niciun tip bun și cu capul pe umeri nu te-ar respinge, Ellie, am răspuns fără să ezit vreo clipă.

Prietena mea era o partidă bună: inteligentă, frumoasă, amuzantă, blândă...

Ellie și-a abătut din nou privirea de la mine și atunci a trebuit s-o întreb:

— De cine-ți place? i-am zis zâmbind. Îl cunosc? E cu noi în clasă?